ŞENTÜRK
Hukuk Bürosu

VERGİSİ KANUNİ (NORMAL) VADESİNDE ÖDENMEKLE BİRLİKTE BEYANNAMESİNİN GEÇ VERİLDİĞİ DURUMLARDA VERGİ ZİYAI ve VERGİ ZİYAI CEZASI

Akın Gencer ŞENTÜRK - Ege ŞENTÜRK

Avukat Avukat

avagencer@gmail.com | egesenturk.tr@gmail.com | www.senturkhb.com

İZMİR

30.08.2025

VERGİSİ KANUNİ (NORMAL) VADESİNDE ÖDENMEKLE BİRLİKTE BEYANNAMESİNİN GEÇ VERİLDİĞİ DURUMLARDA VERGİ ZİYAI ve VERGİ ZİYAI CEZASI

(Bu çalışma yazarlarının mesleki görüşlerini savunduğu bir Bilgi Notu niteliğinde olup, akademik karakter veya buna yönelik bir amaç taşımamaktadır. Üslup ve diğer hususların da okur tarafından buna göre dikkate alınması gerekir. Yine de etik kurallar çerçevesinde yararlanılan kaynaklara dipnotlarda ayrıca işarete dilmiştir.)

Çok karşılaşılan bir durum değilse de bir olasılıkta mükelleflerin, ilgili vergiyi kanuni (normal) vadesinde ödemelerine rağmen beyannamelerini çoğu kez bir gün dahi olsa geç vermeleri söz konusu olabilmektedir. Bu durum özellikle 5604 sayılı Mali Tatil İhdas Edilmesi Hakkında Kanun'un 1. maddesi kapsamında beyanname verme süresinin yedi günlük biz uzama süresine ve tahakkuk eden verginin ödeme süresinin ise uzayan beyanname verme süresinin son gününü izleyen günün mesai saati bitimine kadar uzaması durumunda yaşanabilmektedir. Zira örnek alınan bu ihtimalde ödemenin yapıldığı gün aynı zamanda beyannamenin bir gün gecikmeyle verildiği gün olmaktadır. İdarenin beyana özel internet sitesinde yoğunluk olması veya başkaca nedenlerle de ödemesinin yapıldığı beyannamenin kısa bir gecikme ile verildiği örneklerin çoğaltılması mümkündür.

Bu ihtimallerin gerçekleştiği bir durumda mükelleflerin beyanname vermek üzere sisteme giriş yapıldığında Vergi Usul Kanunu'nun (VUK) 371. maddesine uygun bir şekilde *"Pişmanlık (PIS)"* seçeneğini seçmeleri halinde vergi, bir pişmanlık zammı ve/veya vergi ziyaı cezası uygulanmadan tahakkuk edecek ve zaten ödenmiş olduğu için konu kapanmış olacaktır. Ancak mükellefin *"verginin zaten ödenmiş olduğu, bir vergi kaybı olmadığı, pişmanlık talebine gerek olmadığı"* düşüncesiyle veya sehven *"Kanuni Süresinden Sonra (KSS)"* seçeneğini işaretlemeleri durumunda tahakkuk eden vergi üzerinden sistemin otomatik olarak bir İhbarname üretmesi ve vergi ziyaı cezası uygulaması söz konusu olmaktadır.

Ödenmiş bir verginin söz konusu olduğu durumda neden mükellefin seçiminin *"Pişmanlık (PIS)"* olmasına neden bu derece bir anlam yüklendiği, *"Kanuni Süresinden Sonra (KSS)"* seçeneğini seçen mükellef açısından ağır yaptırım uygulandığı beki ayrı bir çalışmanın konusu olabilir. Bu çerçevede çalışmamız, gerek literatür ve gerekse müstakar hale gelmiş

Danıştay kararları ele alınmak suretiyle *kanuni süresinde ödenmiş bir vergi nedeniyle vergi ziyaı doğmayacağı* ile sınırlı olup, görüşlerimiz aşağıdaki gibidir.

Danıştay'ın konumuza dair 13. Daire'nin 1973 yılında vermiş olduğu ilk karardan bu yana kararlarında istikrar bulunmaktadır. Danıştay 13 Daire'nin söz konusu 28.12.1973 tarih ve E: 1973/2059, K: 1973/1369 sayılı kararı[1] ile ortaya konulan içtihat, *"verginin tahakkuk ettirilmesi tahsilini temin amacına yöneldiğinden, vergi zamanında tahakkuk etmemekle birlikte, vergi dairesince herhangi bir işlem yapılmadan önce, yasal süresinde ödenen vergiler açısından vergi ziyaının bulunmadığını kabul etmek yasa koyucunun amacına ve adalet esaslarına uygun düşer"* şeklinde özetlenebilir[2].

Söz konusu içtihat sonrası 1988 yılında Vergi Usul Kanunu'nun 344. Maddesinde bir değişiklik söz konusu olmuşsa da Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulu ve Danıştay 4. Daire, Danıştay 13. Daire'nin 1973 tarihli içtihadı ile aynı yönde kararlar vermeye devam etmiştir[3].

Önemine binaen aşağıda üç ayrı karar alıntılarla özetlenerek örneklenmiştir:

Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulu, 03.04.1994, E:1993/165, K:1994/219[4].)

"Temmuz 1990 dönemine ilişkin muhtasar beyannamesini süresinden sonra veren ancak, bu beyannameye göre ödenmesi gereken vergiyi yasal sürede ödeyen yükümlü adına kaçakçılık cezası kesilmesi üzerine yapılan düzeltme ve şikayet başvurusunun reddine ilişkin işlemi iptal eden Danıştay Dördüncü Daire Kararı, Maliye Bakanlığı'nca temyiz edilmiştir.

213 Sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 22. Maddesinde tahakkuk tarh ve tebliğ edilen bir verginin ödenmesi gereken safhaya gelmesi olarak tanımlanmıştır. Bu tanıma göre verginin

---

1 Danıştay 13. Daire, 28.12.1973, E:1973/2059, K:11973/1369. Kararın tam metni için Bkz. Danıştay Dergisi, S:14-15, 1974, s:589, 590.

2 Kararın bu şekilde özeti için Bkz. Selim Kaneti, Esra Ekmekci, Gülsen Güneş ve Mahmut Kaşıkcı, Vergi Hukuku, 2. Baskı, Filiz Kitabevi, İstanbul, 2022, s. 356. Aynı yönde Bkz. Altan Rençber, Kabahat Genel Teorisi Açısından Vergi Kabahatleri, On İki Levha Yayıncılık, İstanbul, 2017, s. 366.

3 Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulu, 03.04.1994, E:1993/165, K:1994/219; Danıştay 4. D., 25.05.2000, E:1999/5909, K:2000/2367; Danıştay 4. D., 13.12.1999, E:1999/856, K:1999/4529; Danıştay 4. Daire, 15.03.1996, E:1995/6497, K:1996/1525; Danıştay 4. Daire, 20.04.1993, E:1991/4613, K:1993/1722. Kararlar için Bkz. Kaneti, Ekmekci, Güneş ve Kaşıkcı, s. 356, 357, dipnot 72; Altan Rençber, Kabahat Genel Teorisi Açısından Vergi Kabahatleri, On İki Levha Yayıncılık, İstanbul, 2017, s. 367, dipnot 1249, 1250; Yusuf Karakoç, Genel Vergi Hukuku, Yetkin Yayınları, Ankara, 2015, s. 486, dipnot 26; Şükrü Kızılot, Vergi Uyuşmazlıklarıyla İlgili Danıştay Kararları ve Özelgeler (Muktezalar) Cilt 1, Yaklaşım Yayıncılık, Ankara, 1993, s. 1066.; Şükrü Kızılot, Vergi Uyuşmazlıklarıyla İlgili Danıştay Kararları ve Özelgeler (Muktezalar) Cilt 3, Yaklaşım Yayıncılık, Ankara, 1996, s. 1044. Ayrıca Bkz. Danıştay Dergisi, S:88, 1994, s.210, 211.

4 Kararın tam metni için bkz. Danıştay Dergisi, S:88, 1994, s.210, 211.

tahakkuku ödemeyi sağlamaya yönelik olup, esasen vergi kanunlarının nihai amacı da vergilerin gerçeğe uygun biçimde ve zamanında tahsilini sağlamaktır. Vergi Usul Kanunu'nun

341. maddesinde verginin zamanında tahakkuk ettirilmemesi vergi ziyaı olarak kabul edilmekle beraber yükümlünün vergiyi yasal sürede ödemesi nedeniyle tahakkuktan beklenen amaç, daha sonraki tahsil aşamasını da tamamlayarak gerçekleşmiştir.. /

Bu durumda; olayda, gerçek bir vergi ziyaı bulunmadığı halde kaçakçılık cezası kesilmesi, Vergi Usul Kanunu'nun 118.maddesinin 3 Numaralı bendi hükmüne göre 'mevzuda hata' halini oluşturduğundan, düzeltme ve şikayet yoluyla yapılan başvurunun reddine ilişkin işlemin iptali yasaya uygundur. Bu nedenle, Maliye Bakanlığı'nın temyiz istemininin reddine, oybirliği ile karar verildi."

Danıştay 4. Daire, 25.05.2000, E:1999/5909, K:2000/2367[5].

"213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 341 nci maddesinde vergi ziyaının mükellefin veya sorumlunun vergilendirme ile ilgili ödevlerini zamanında yerine getirmemesi veya eksik tahakkuk ettirilmesi olarak tanımlanmıştır.

Verginin tahakkuku anılan kanunun 22'nci maddesinde, tarh ve tebliğ edilen bir verginin ödenmesi gereken bir safhaya gelmesi olarak ifade edilmiş, verginin tahsili de 23'üncü maddede, kanuna uygun sürede ödeme yapılması olarak belirtilmiştir.

Vergi kanunlarının amacı tahsilatın sağlanmasını gerçekleştirmektedir. Bu nedenledir ki, Vergi Usul Kanununda vergi alacağının tayinine ilişkin bölümde, vergiyi doğuran olayın saptanmasından sonra verginin tarh, tebliğ ve tahakkuk ettirileceği belirtilmiş, tüm bu işlemlerin nihai amacı olan tahsil ise bu düzen içinde en sonda yer almıştır.

Vergiyi doğuran olay ve tahsil aşaması arasında kalan işlemler şekle ve usule ilişkin işlemlerdir. Bu işlemlerden herhangi birisinin yapılmaması veya eksik yapılmış olması tek başına vergi ziyaına neden olunduğunu göstermeye yeterli değildir. Vergi ziyaı meydana gelip gelmediği ancak tahsilat aşamasının yapılıp yapılamaması halinde söz konusu olabilir.

Dosyanın incelenmesinden 1997 yılına ait kurumlar vergisi beyannamesini veren davacı şirketin Gelir Vergisi Kanununun 75. Maddesinin ikinci fıkrasının 4 numaralı bendinde yazılı menkul sermaye iradından dolayı yapılan tevkifat nedeniyle muhtasar beyannamesini

---

[5] Lexpera İçtihat Programı, www.lexpera.com.tr, erişim 30.08.2025.

vermemekle birlikte gelir (stopaj) vergisi ve fon payını 20.5.1998, 31.7.1998 ve 2.11.1998 tarihlerinde süresinde ödediği ve ilgili menkul sermaye iradının dağıtıldığı yolunda İdarece herhangi bir tespit de yapılmadığı anlaşıldığından vergi ziyaından söz edilmesi mümkün değildir. Bu nedenle vergilerin süresinde ödenmiş olması halinde bir şekil eksikliği olan beyannamenin süresinde verilmediğinden bahisle vergi ziyaı nedeniyle kusur cezası kesilmesine olanak bulunmadığından aksi yönde verilen mahkeme kararında isabet bulunmamaktadır."

Danıştay 4. Daire, 13. 12.1999, E.1999/856, K:1999/4529[6].

"Davacı şirketin, devir beyannamesini süresinden sonra vermesi nedeniyle vergi ziyaına neden olduğu ileri sürülerek ağır kusur cezası kesilmiş, ihbarnamenin tebliği üzerine cezanın kaldırılması istemiyle düzeltme ve şikayet yoluna başvurulmuş, talebin cevap verilmemek suretiyle reddi üzerine dava açılmışsa da dava mahkemece süre aşımı yönünden reddedilmiş, davacı şirketin temyiz isteminin reddi üzerine karar kesinleşmiştir. Bu arada ihbarnameye karşı dava açılmadığından davalı idarece borcun tahsili amacıyla ihtilaf konusu ödeme emri düzenlenmiştir.

Vergi Usul Kanunu'nun 341 inci maddesinde, vergi ziyaı mükellefin veya vergi sorumlusunun vergilendirme ile ilgili ödemeleri zamanında yerine getirmemesi veya eksik yerine getirmesi yüzünden verginin zamanında tahakkuk ettirilmemesi veya eksik tahakkuk ettirilmesi şeklinde tanımlanmıştır.

Devir yoluyla birleşme sonucu verilmesi gereken devir beyannamesinin süresinden sonra verilmesi bir şekil eksikliğidir. Beyanname süresinden sonra verilmekle birlikte tahakkuk eden vergiler vadesinde ödenmiştir. Dolayısıyla bir vergi ziyaından söz etmek mümkün değildir. Bu durumda beyannamelerin geç verilmesi nedeniyle bir vergi ziyaından söz edilemeyeceğinden davacı şirket iddialarının 6183 sayılı Kanun'un 58 inci maddesi uyarınca borcu olmadığı kapsamında kabul edilerek mahkemece ödeme emrinin tamamının iptali gerekirken ağır kusur cezasının kusur cezasına çevrilerek kısmen iptal edilmesinde isabet görülmemiştir."

Yer aldıkları kaynaklar işaret edilen ve bir kısmı alıntılarla özetlenen müstakar Danıştay kararları gerekçeleri ile de ortaya çıktığı üzere, vergi kanuni süresinde ödenmişse (ki örneklediğimiz olayda mali tatil de dikkate alındığında vergi zamanında ödenmiştir), verginin

---

[6] Lexpera İçtihat Programı, www.lexpera.com.tr, erişim 28.12.2024.

zamanında ödenmesi nedeniyle tahsil aşamasının da gerçekleşmesi nedeniyle verginin geç tahakkuk etmesi tek başına vergi ziyaı sayılmamaktadır. Bu açıdan*, "vergi ziyaı kabahatinin, neticesi itibariyle tehlike kabahati değil bir zarar kabahati olduğunu söylemek*[7]*"* yanlış olmayacaktır. Burada sözü edilen zarar, teknik anlamda bir zarar olmayıp, *"Hazinenin alacağına, kural olarak, geç kavuşması anlamına*[8]*"* gelmektedir. Oysa üzerinde durduğumuz örnek olayımızda Hazine, kanuni süresinde ödenen vergi nedeniyle alacağına zamanında kavuşmuş durumdadır.

Bir diğer deyişle vergi ziyaı kabahati *"vergi geliri kaybını önleme amaçlıdır, dolayısıyla mükellefin maddi ödeviyle bağlantılı"* olup, *"vergi geliri kaybı, aynı zamanda kabahatin temel unsuru"*nu oluşturmaktadır. Zira kaçakçılık suçunda dahi suçun oluşumu için (bir istisna hariç) vergi kaybı aranmazken vergi ziyaı kabahatinin meydana gelmesi için vergi kaybının mevcudiyeti asli şarttır[9]. Buna göre verginin zamanında ödenmesi nedeniyle hazinenin bir kaybı olmayacağından, vergi kaybı nedeniyle kesilebilecek cezaların kesilmesi hukuken mümkün değildir[10].

Bu açıdan, (kanuni süresinden sonra) geç ödenen verginin müeyyidesinin gecikme zammı olması ile kanuni süresinde ödenen ancak beyannamenin geç verilmesi ile verginin geç tahakkuk etmesinin birbirinden ayrı hukuki statüler olduğu ve birinin diğer için kıyas ölçüsü alınamayacağı da ortaya çıkmış olmaktadır.

Danıştay kararlarının yanında vergi idaresinin de verginin kanuni süresinde ödenmiş olması durumunda geç beyana dayalı tahakkukun vergi ziyaı doğurmayacağı yolunda özelgeleri bulunmaktadır. Bu yönde Maliye Bakanlığı'nın, *"Vergiyi vadesinde ödeyen, ancak beyanname*

---

7 Altan Rençber, Kabahat Genel Teorisi Açısından Vergi Kabahatleri, On İki Levha Yayıncılık, İstanbul, 2017, s. 367 ve aynı yönde Mualla Öncel, Ahmet Kumrulu ve Nami Çağan, Vergi Hukuku, 24. Baskı, Ankara, Turhan Kitabevi, 2015, s. 209; Tahir Erdem, Vergisel Kabahatler, İstanbul, Beta Yayıncılık, 2010, s. 130, 131; Tayfun Şahin, "Tahakkuka Dayalı Vergi Ziyaı Cezasının Eksik Yanı", Yaklaşım Dergisi, S:248, Ağustos 2013, s. 51.

8 Yusuf Karakoç, Genel Vergi Hukuku, 3. Baskı, Ankara, Yetkin Yayınları, 2024, s. 402.

9 Funda Başaran Yavaşlar, "Vergi Usul Kanunu'nda Yer Alan Vergi Kabahat ve Yaptırımlar", T.C. İstanbul Kültür Üniversitesi Hukuk Fakültesi Tarafından Düzenlenen İdari Ceza Hukuku Sempozyumu, Eds. İlhan Ulusan ve Funda Başaran Yavaşlar, Ankara, Seçkin Yayıncılık, 2009, s. 289.

10 Aynı yönde Bkz. Erdoğdu Öz, "Verginin Zamanında Ödenmesine Rağmen Beyannamenin Geç Verilmesinin Sonuçları", Vergici ve Muhasebeciyle Diyalog Dergisi, S: 120, 1998, s. 78.

vermeyi ihmal eden kamu kuruluşu adına vergi ziyaına sebebiyet verdiği gerekçesi ile vergi cezası kesilemez." şeklindeki özelgesi örnek verilebilir[11].

Yukarıda vurguladığımız üzere vergi kabahatlerinde *zarar*, doğrudan bir zarar olarak ortaya çıkan parasal sonuçlar olmak durumundadır. Literatürde bazı yazarlar, *"parasal zararın ortaya çıkmamasına yönelik vergisel idari düzenin tehdit edilmesi (usulsüzlükler)"* şeklindeki kabahatleri de zarar kabahati olarak kabul etmekteyse de aslında bu kabul görüş sahiplerinin bunun (şekilsel) bir usulsüzlük kabahati olduğunu da kabul etmeleri nedeniyle bir çelişki de yaratmaktadır[12]. Aslında bu görüşte olanların ifade etmeye çalıştıklarının şekilsel kabahatlere dair usulsüzlüklere bağlı olan *tehlike kabahatleri* olduğu açıktır[13].

Nitekim bu görüş sahiplerinin (görüşümüze göre) hatalı nitelemede bulunarak, *"Zaten, ziyaa uğratılan vergi aslına gecikme faizi uygulanmak suretiyle zararın giderilmesi sağlanmaktadır."* görüşüne dayandıkları[14], fakat beyannamesi geç verilse de ödemesi kanuni süresinde yapılmış vergi aslına gecikme faizi işletilmediğini göz ardı ettikleri söylenebilir.

Zaten aynı görüş sahiplerinin *"vergi ziyaı kabahati vergi ziyaının, vergi ziyaı da vergi borcunun varlığına bağlıdır[15]"* önermesini kabul etmeleri görüşün kendi içindeki çelişkiyi ortaya koymaktadır. Zira olayımız örneğinde olduğu gibi geç verilen beyanname nedeniyle geç tahakkuk var kabul edilse bile *yapılabilen* ikmalen veya re'sen bir vergi tarhı söz konusu olmadığı gibi, tahakkuk tarihinde bir borç da söz konusu değildir.

Dolayısıyla zamanında ödenen vergiye dair beyannamenin geç verilmesi sadece *şekli bir noksanlık* olup[16], (kaldı ki mükelleflere zaten bu nedenle ayrıca usulsüzlük cezası da kesilmektedir), kanuni süresinde ödenen verginin tahakkukunun geç yapılmasında vergi

---

[11] Maliye Bakanlığı'nın 18.12.1994 tarih ve 1.24460-342-88/83545 sayılı özelgesi. Özelge bilgileri için Bkz. Bayram Güzel, "Vergi Usul Kanundaki Ceza Hükümleri ile İlgili Sorunlar", Vergi Sorunları Dergisi, S: 121, Ekim 1998, s. 31 ve Nilgün Demir, "4369 Sayılı Kanunla Getirilen Vergi Ziyaı Suçu ve Cezası", Vergi Sorunları Dergisi, S: 123, Aralık 1998, s. 49, dipnot 10.

[12] Doğan Şenyüz, Vergi Ceza Hukuku (Vergi Kabahatleri ve Suçları), 12. Baskı, Bursa, Ekin Kitabevi, 2022, s. 59.

[13] Nitekim literatürde, vergi ziyaında vergi kaybı şeklindeki bir Hazine zararının önlenmesi ile Hazine menfaatinin korunmasına karşın, örneğin usulsüzlük fiillerinde Hazinenin ileride karşılaşabileceği bir zarara / 'vergi kaybı olasılığına' karşı korunduğu baskın görüş olarak kabul edilmektedir. Bkz. Mualla Öncel, Nami Çağan, Ahmet Kumrulu ve Cenker Göker, Vergi Hukuku, 31. Baskı, Ankara, Turhan Kitabevi, 2022, s. 233.

[14] Doğan Şenyüz, Vergi Ceza Hukuku (Vergi Kabahatleri ve Suçları), 12. Baskı, Bursa, Ekin Kitabevi, 2022, s. 59.

[15] Doğan Şenyüz, Vergi Ceza Hukuku (Vergi Kabahatleri ve Suçları), 12. Baskı, Bursa, Ekin Kitabevi, 2022, s. 92.

[16] Danıştay 4. Daire, 14.06.1988, E: 1986/3877, K: 1988/2478, Nilgün Demir, "4369 Sayılı Kanunla Getirilen Vergi Ziyaı Suçu ve Cezası", Vergi Sorunları Dergisi, S: 123, Aralık 1998, s. 49, dipnot 7.

kaybından söz edilemeyecektir[17]. Diğer yandan vergisel kabahatler, ister zarar ve isterse tehlike kabahatleri olarak ayrımlansın *"bu kabahatlerin tek nihai hedefte birleştiği görülmektedir ki o da vergi alacağının korunması[18]"* olarak tespit edilebilir. Gerçekten de vergi hukukunda vergi cezalarını gerektiren fiiller devletin gelir kaynaklarına zarar veren ya da zarar verme olasılığı olan fiiller olup, (vergi mahremiyetini ihlal suçu hariç) diğer tüm durumlarda Hazine yararının korunmasına yöneliktir.

Yukarıda yer verilen açıklamalar çerçevesinde, literatürde bir kısım yazarlar aksini savunsa da[19] baskın görüş ve müstakar hale gelmiş Danıştay kararlarının Danıştay 13. Daire'nin kararı ile başlayıp günümüzde Danıştay 4. Daire içtihatlarına yansıyan ve devamla da diğer Danıştay Vergi Dava Daireleri ile Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulu kararlarında vücut bulduğu şekliyle[20], *"ortada tahakkuk işlemi olmadan yapılan ödemeyi tahsilat olarak niteleme"* ile vergi ziyaı olmadığını kabul yolundadır.

Özetle sonuç olarak; mükellef, vergi ziyaı cezasının ilişkilendirildiği dönem beyannamesini kanuni süresinden bir gün sonra vermişse de vergiyi kanuni süresinde ödemiş durumdaysa, kanuni süresinde / normal vadesinde ödenen verginin ödeme / tahsilatında bir gecikmeden söz edilemeyecektir. Nitekim bu durumda idare bir vergi tarhiyatı yap(a)mamakta, faiz de söz konusu ol(a)mamaktadır. Vergi kaybı ve bağlı olarak Hazine zararı olmadığı ortada olduğu halde vergi ziyaı cezası kesilmesi görüşümüze göre hukuka aykırıdır.

---

17 Danıştay 4. Daire, 20.04.1993, E: 1991/4613, K: 1993/1772, Nilgün Demir, "4369 Sayılı Kanunla Getirilen Vergi Ziyaı Suçu ve Cezası", Vergi Sorunları Dergisi, S: 123, Aralık 1998, s. 49, dipnot 8.

18 Mahmut Kaşıkcı ve Altan Rençber, Vergi Ceza Hukuku, İstanbul, On İki Levha Yayıncılık, 2023, s. 476.

19 Bu yönde görüş sahiplerine örnek olarak Bkz. Turgut Candan, Vergisel Kabahatler ve Suçlar, 6. Baskı, Ankara, Yetkin Yayınları, 2024, s. 196, 197.

20 Danıştay 4. Daire, 12.03.1990, E: 1987/4476, K: 1990/430; Danıştay 3. Daire, 05.05.1988, E: 1987/1170, K: 1988/1392; Danıştay 4. Daire, 13.11.1991, E: 1991/554, K: 1991/3581; Danıştay 4. Daire, 15.10.1998, E: 1997/3137, K: 1998/3712; Danıştay 7. Daire, 19.10.2000, E: 2000/626, K: 2000/2845; Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulu, 04.11.1988, E: 1988/21, K: 1988/122; Danıştay 3. Daire, 21.01.1992, E: 1991/769, K: 1992/176; Danıştay 3. Daire, 24.02.1994, E: 1993/704, K: 1995/663; Danıştay 7. Daire, 20.09.1990, E: 1987/2762, K: 1990/2708; Danıştay 9. Daire, 27.03.1991, E: 1989/4666, K: 1991/1101; Danıştay 3. Daire, 05.05.1994, E: 1993/2987, K: 1994/1487, Danıştay 4. Daire, 23.01.1997, E: 1996/2138, K: 1997/211; Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulu, 15.12.2000, E: 2000/233, K: 2000/436 Karar bilgileri için Bkz. Turgut Candan, Vergisel Kabahatler ve Suçlar, 6. Baskı, Ankara, Yetkin Yayınları, 2024, s. 196, 197.